

at han selv var stærkt betaget. Efter de ældste Folketaleres Skik havde han blottet sit hvide Hoved, og i de enkelte Ord, der naaede ud til Tilhørerne, genkendte man det gammelnordiske Kraftsprog, som forlængst var gaaet af Mode.

Det var en stor Lettelse for Forsamlingen, da den gamle Mand — en bekendt, ivrig Samler af alle Slags Viser, Fortællinger og Ordsprog fra Folke-munde — omsider efter over en halv Times Tale sluttede og steg ned.

Men et Øjeblik efter viste han sig igen, stod en Stund med betuttet Mine og befølte sig ivrigt for og bag, indtil han endelig med en Stemme, som pludselig kunde høres af alle, udbrød:

„Der er da ingen af jer, der har fundet et rødt Lommetørklæde. Dersom nogen af jer skulde finde det, vil jeg bede jer om at lægge det ind paa Skolen.“

Under en lille Latter fra Forsamlingen steg han atter ned.

Imidlertid var Emanuels Ankomst bleven bemærket af de fleste Tilstedeværende, og han kunde ikke undgaa at faa en Fornemmelse af, at man ventede, han vilde tage Ordet.

Han havde ved Synet af saa mange Medlemmer af sin Menighed pludselig selv faaet